

ΒΟΤΚΙΜΟ

Ἡ Ἀρχή μου εἶναι ἡ γνώμη
μου γιὰ τὴν ὁποία δὲν δίδω λογα-
ριασμό κανενός.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα κάθε 48
φύλλα Φρ. 5
Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 8

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΑΙΣ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ν. Γ. ΜΑΥΡΟΧΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ».
Ἐξῆς ἑνὲα χρόνια ἀπέρασαν ἀφ' οὗτου ὁ Πατριάρχης
καὶ Ἐθνομάρτυρας Γρηγόριος ἐξεφώνησε τὴν Κυριακὴν τοῦ Πά-
σχα τὴν φράσιν αὐτὴν μέσα εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ Ἀ-
γίου Γεωργίου εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ οἱ δρθόδοξοι
ποῦ εὕρισκοντο μέσα τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ μεγάλην βοή ἐκράυγα-
σαν· «Ἀναστήτω τὸ γένος! Ἀναστήτω ἡ
Ὁρθόδοξία!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ Πατριάρχης ἐπροσκαλέσθηκε
ἀπὸ τὸν Βεζύρην Βενδερλή Ἀλῆ καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ παλάτι του ὅ-
που εὔρε τοῦτον ὀργισμένον καὶ ἀφρισμένον ἀπὸ χολή σὰν τὴν τίγρι.

Ὁ Πατριάρχης εἶχε διαταχθῆ πρὶν νὰ ἐξομολογήσῃ τοῦ· δε-
σποτάδες ποῦ εὕρισκοντο φυλακισμένοι γιὰ νὰ καταγράψῃ τὴν
ἐξομολόγησίν των. γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Βεζύρης ἀγριωμένος τοῦ
λέγει· εἰπέ μου τί ὁμολόγησαν οἱ φυλακισμένοι; Ὁ Πα-
τριάρχης ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, ἔρριξε τὰ βλέμματά του κα-
τὰ τὴν γῆν καὶ ἔμεινεν ἄφωνος. Τότε ὁ Βεζύρης τοῦ λέγει· δὲν
ὁμιλεῖς; πολὺ καλὰ Ἀκουε τί λέγει τὸ Κοράνιό μας.

«Ὁδηγήσαμε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον εἰς νὸν ὑποῦ τοῦ θέλει
δείξῃ ἂν εἶναι εὐγνώμων ἢ ἀχάριστος. Καὶ ἄλλου λέγει πάλιν·
«ἐτοιμάσαμεν ἀλύτους καὶ κουλούρια σιδερένια καὶ σιὰ ἀνα-
μένν». Ἐπειτα τοῦ λέγει μετὰ χαμηλὴν φωνή· ὑπάρχει ἀκόμη
ἔλεος γιὰ σὲ καὶ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες ποῦ εὕρισκονται εἰς τὰ
δεσμά. Ἀς γίνουν τοῦρκοι, ἂς ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Πατισάχ, καὶ
σοῦ ὑπόσχωμαι νὰ λυτρώσω ὅλους ἀπὸ τὸν θάνατον. Τότε ὁ
Πατριάρχης τοῦ ἀπήντησε· Ὅλοι τοῦ Θεοῦ εἴμεθα καὶ εἰς τοῦτον
θέλουμε ἐπιστρέψῃ, δὲν λέγει ἔτσι τὸ ἴδιον Κοράνιό σας; Ὁ Βεζύ-
ρης τότε ἐφώναξε· θέλεις νὰ ἴδῃς ἂν ἔχω τὴν ἐξουσίαν νὰ σὰς

φονεύσω ἢ νὰ σὰς λυτρώσω; Καὶ ὁ Πατριάρχης τοῦ ἀπακρίθηκε
μετὰ τὰ λόγια ποῦ ἀπάντησεν ὁ Ἰησοῦς μας Χριστὸς εἰς τὸν
Πιλάτον, λέγοντας· δὲν ἔχεις καμμίαν ἐξουσίαν ἐναντίον μας
ἐὰν δὲν σοῦ εἶναι δωσμένο ἄνωθεν. Τότε ὁ Βεζύρης Ἀλῆς ἐφώ-
ναξε σὰν δαιμονισμένος καὶ ἐξερασε τρομεραῖς καὶ αἰσχυραῖς βρι-
σιαῖς ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου, τῶν Δεσποτῶν, ὅλων τῶν
δρθόδωξων καὶ τῆς Θρησκείας μας, καὶ τέλος πάντων τοῦ λέγει·
θὰ σὰς κρεμάσω! Ἐπειτα ἐκτύπησε ταῖς ἀπαλάμιας ἀ-
πὸ τὰ χέρια του καὶ ἔκραξε δύο χοντζάρηδες οἱ ὁποῖοι ἤλθον
καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον. Πηγαίνετε, τοὺς λέγει, γλήγορα
καὶ εἰπέτε εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐκλέξουν ἄλ-
λον Πατριάρχην. Τοῦτον θὰ τὸν κρεμάσω . . . ὅχι . . . σταθῆτε
καὶ ἔπειτα ἀποτείνεται εἰς τὸν Πατριάρχην λέγοντάς του· γιὰ
ὑστερη φορὰ σὲ ἐρωτῶ ὁμολογᾷς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν φυλακι-
σμένων; Ὁ Πατριάρχης ἀσκόθηκε ἐμμοῦνταν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
ὅταν ἐρωτᾶτο ἀπὸ τὸν Πιλάτον καὶ ἀπὸ τοῦς Ἰουδαίους ποῦ τὸν
ἐσταύρωσαν. Τότε ὁ Βεζύρης ἐδιάταξε καὶ ἐφυλάκισαν τὸν γέρον-
τα Πατριάρχην.

Ἐδιαδώθηκε ὅτι θὰ φουρκισθῇ ὁ Πατριάρχης καὶ ὅλοι
οἱ δρόμοι καὶ αἱ πλατεῖαις ἐγέμισαν ἀπὸ ὄχλου. Οἱ γιου-
δαῖοι, ἡ Ἰουδαία, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἡμέραν ποῦ ἔχουν οἱ δρθόδοξοι
χριστιανοὶ Πάσχα, περιφέρονται μετὰ ὅ,τι πλεόν κουρελιασμένο φέ-
ρεμα ἔχουν, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐκείνου, ποῦ ἐκρέμασαν τὸν
Πατριάρχην, ἐφόρεσαν τὰ διαμάντια των καὶ τὰ λαχώρα των,
καὶ πηγαίνοντας μαζί με τοὺς Τούρκους ἐρεθίζανε αὐτοὺς ἐναν-
τίον τῶν δυστυχισμένων Χριστιανῶν· ἔπειτα ἀπὸ ἐλπίο ἔγινε
γνωστὸ, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς, ποῦ ἐναπόμειναν εἰς τὴν Σύνοδο, ἐ-
χειροτονοῦσαν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν Βιγνάνιο τῆς

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Παιδείας. Έπειτα από όλογο έβγαλαν τον Πατριάρχη και Ιερο-
μάρτυρα, και τους άλλους φυλακισμένους αρχιερείς, τους έβγαλαν
εις ένα καίσι και τους έπησαν εις τον τόπο της καταδίκης για
να τους φουρκίσουν. Άλλα έβγαλαν εις την ξηρά ο Πατριάρχης ά-
κολούθησε τον δέμιόν του και έπειδή έπεσπατούσε άργι, όντα
όδηγοντάς τον, ο άλι-ήριος και άγιος δέμιος τον έπαιονε κα-
του έλεγε: «περπάτα γληγορώτερα, γιατί δεν έχω μόνον εσέ να
τελειώσω».

Εί, την έννορία των Πατριάρχων εύρίσκοντο ένα πλήθος άπο-
γενισάφους και από όδραϊκόν όχλο, οι όποιοι έπείμεσαν να
ιδούν χείροντας το κρέμασμα του Πατριάρχου.

Ο άρχιεραρχαμμάτος του Ρετζ έφείνθη, που είχε σταλθή έ-
πίτηδες για την έκτέλεσι του κρεμάσματος του Πατριάρχη, λέγει
τότε εις τον Έβνομαρτυρο Ιεράρχην: τώρα και άν θέλεις να ζή-
τῃς το έλεος του Πατριάρχ, είναι άργά. Τότε ο Πατριάρχης του
άποκρίθηκε με διάφορα Ιερά λόγια. Τότε ο άρχιεραρχαμμάτος έμουρ-
μούρισε σι' αὐτή του Πατριάρχη και του έίπε: Γένο μουσουλμάνος
εγώ καίτω σε άπολώ. Τότε ο Πατριάρχης ένύσταξε αὐτον με
περιφρόνησι και του άποκρίθηκε: ο Θεός να σου γίνη έλεος, άθλ ε
για την βλασφημία που εξέστόμισες. Ο άρχιεραρχαμμάτος τότε έ-
φώνηξε σάν διαμνησκόμενος και έίπε τελείωσε τον γκιούρη,
δέμιε! Ο δέμιος άπαξε άμέσως από τα γένεια τον Ιεράρχην
έριξε κατά γῆς με περιφρόνησι το καλυμάχι του και του απέ-
ρασε την θυλιά του σχιμίου εις τον λαϊκό. «Ο Θεός να
σας συγχωρήσει» έπρόφερε ο Πατριάρχης για ύστερην
φορά, και τα μάτια του έθλιώθησαν από τα δάκρυα, και τότε
ή φωνή κρεμάστρα έβγαλε τα φως των για πάντα, και έπει-
τε τελείωσε ή φρικωδέστατη αυτή σκηνή του κρεμάσματος του Ιε-
ράρχη και Ιερομάρτυρος και Έβνομαρτυρος Πατριάρχου Κων-
σταντινουπόλεως Γρηγορίου, του όποιου τα Ιερά κόκκαλα εύρί-
σκονται εις τον Νχον της Μητροπόλεως των Άθηνών, και έτσι
οι έθνοί του Χριστιανισμού, ή αντίχριστοι και ίξικρείτες εκείνοι
που μισούν τους όθόδδ' έξους έχάρησαν χαράν μεγάλην.

Σ Β. Όλα ταύτα εγράψαμεν, έπικλαμβάνοντας έα μέρος ά-
πό την ιστορία του Έθνους μας για να σας ύπεθυμίσουμε ότι
μολονότι πρέπει να χαϊρόμεθα τας ήμέραις του Αγίου Πάσχα
μας, έχουμε καθήκον να ένθυμούμεθα και το Μαρτύριο του Πα-
τριάρχη Γρηγορίου το όποιο συνδέεται με την έσοτήν της 23
Μαρτίου εις την όποιή εορτάζουμε την Έθνική μας Παλληγγε-
νεσία. Ένομίσαμε δε και καλό να καταχωρίσωμε και μίαν από
τας «Έθνικαίς εικόνας» του συμπολίτη μας Ποιη-
τού κυρίου Γεωργίου Μαρτινέλα, ή όποια, εις δέκα τέταρες μό-
νο στίχους έμπεριέχει τον Μαρτυρικό θάνατο του Πατριάρχη.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Ποιός είδε μέρα της Αχμπράς την Έκκλησιά να κλαίη;
Τόν Άρχηγό της έδεσαν οι τρισεκατομηνίοι
και μες την θύρα τον κρεμούν!.. Θεόργιστοι Ιουδαίοι
λασποπατούν την σάρκα του, 'ς τα τριεστρατα συμμένη!

Ιερείς του Γ'ψίστου κι' άπειροι πολίται κορυφαίοι,
άπ' του βρεβάρου την όργή έχρυσσα σκόταμένει,
τόν Πατριάρχη ακολουθούν κ' οι χριστιανοί Ευρωπαίοι
ς' των άδελφών το σφάζιμο μένουν άκόμη ξένοι!

Άλλ' έθριάμβευσε ο Σ'αυός, κλονίζεται ή Τουρκία
κι' άπ' άκρης' άκρη του Θεού κατάρα την πλακώνει.
Θυμκτουργούν οι Έλληνες 'ς την τόλμη, 'ς την άνδρεία.

Από το αίμα τ' άδολο 'ξερύρουν οι κλώνοι
του δένδρου της έλευθερίας, που 'φύτρεσε ή θρησκεία.
Εί: το μαρτύριο των έθνών οικδομοϋνται οι θρόνοι!

Και άφου έξανθημοσιεύσαμε κ' έμεϊ: μίαν από τας «Έθνι-
κας εικόνας» του συμπολίτη μας Ποιητού κυρίου Γ.
Μαρτινέλα έχουμε καθήκον να γράψουμε και για αὐτό το λαμ-
πρό έργο του, το όποιο άξιωθήκαμε να άναγνώσουμε πριν άκόμη
δημοσιευθῇ, και το όποιο πολύ άρμόδια και δίκαια διομάσθηκε
«ποιητικό λειτούργημα».

Δεν έχουμε την άξίωσι να είμεθα κριτικοί, έχουμε όμως το δι-
καίωμα να έκφράσουμε την γνώμη μας άφου, μολονότι δεν εί-
μεθα σφοδ' σάν τους συντάκτας της «Έφημερίδος των Ειδήσεων»,
αναγνώσαμε με μεγάλη προσοχή το άριστούργημα εκείνο του
Ποιητού μας.

Το πρωτότυπο του ύμνου, το ύψος της φαντασίας, το θερμό,
ό φιλοπατριστικό, ή φωτιά, το ένθιμό αίσθημα εκείνο που έν-
θυσιάζει εκείνο που έξυπνά και ύψώνει την φαντασίαν' εκείνο
που έξαπτε, που κεντρί, που συγκινεί, και όλα τα έλατήσια της
ποιητικής δυνάμεως εύρίσκονται εις τας «Έθνικαίς εικόνας»
εις το άριστούργημα τούτο της νεωτέρας ποιήσεως.

Εί: κάθε μίαν εικόνα ή όποια συμπορεύεται από δέκα τέσσα-
ρες μόνο στίχους, ο συμπολίτης μας Ποιητής ζωγραφίζει με τα
λαμπρότερα και λεπτότερα χρώματα, τα όποια μόνο μία τέτοια
φαντασία εύπορεί να έρεύρη και να σχηματίσῃ, ένα συνδύαν
του Έθνικού μας άγῶτος.

Άναμεικτα από τας 33 «Έθν. εικόνας» μία είναι και το άνωθε
«Μαρτύριο του Πατριάρχη». Και ποιός μόλις άνάγνωσε τούτην
την εικόνα δεν είδα εμπρός εις τα μάτια του όλα τα μαρτύρια
που έπαθε ο Ιεράρχης και Ιερομάρτυρας και Έβνομαρτυρας
Πατριάρχης Γρηγόριος; Και ποιός, έστω και να έχει πέτρινην
καρδιά, δεν έσυγκινήθη; Αὐτή είναι, κατά την γνώμη μας ή δύ-
ναμις της Ποιήσεως.

Και με όλα ταύτα, καμία από τας ντόπιαις έφημερίδα
δεν έίπε ούτε μίαν λέξη για τούτο το άριστούργημα του συμπο-
λίτη μας Ποιητού, και πρώτοι έμεϊ: ελάδουμε την εύτυχία να
είπούμε δύο λέξεις πρό: έπαινον τέτοιου έργου. Νομίζουμε όμως
ότι δύο επαγγελματίαι και ειλικρινείς λέξεις της σατυρικής έφημε-
ρίδος μας αξίζουν για χίλιους έπαινους των σπουδαίων έφημερι-
δάρων, οι όποιας όταν έπαινούν κανένα, τον έπαινούν γιατί
συμφέρει. Και των φρονίμων όλίγων. Άρεστά εγράψαν αι έφημε-
ρίδες της προτεύουσας για τας «Έθνικαίς εικόνας», πιστεύου-
με όμως ότι και οι όλιγοι λέξεις του «Βουκινου» έχουν κάποιαν
άξιν άνάμεσα από τόσους έπαινους.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Επήγαμε εις την Έκκλησίαν της Σπηλαιώτισσας την Μεγάλη
Παρασκευή, και μόλις εμβήκαμε εις την Έκκλησία ένομίσαμε που

εις την θέσι του Άρχιερέως σια θά εύρίσκετο καμία Βασίλισσα
ή καμία Πριγκίπισσα, ή Δούκισσα με τας μεγάλας κυράις
της και τας κυράις της τιμής. Δυστυχώς όμως ένοήσαμε ότι αι
γυναίκες έπήρανε τ' άδάτι, και έφθασαν έως εις το άρχιερατι-
κό στασίδι, βγάνοντας τους άνδρες από τη μέση και άφίνοντάς
τους όπίσω. Νομίζουμε ότι ένθυσιάζονται από την «Έφημερίδα
των Κυρίων» και για τούτο θέλουν να άποκτήσουν αὐταί: τα
δικαιώματά μας για να μά: έχουν άποκάτω τους. Αὐτά όμως
εις την Έκκλησία δεν περνάνε γιατί οι Άπόστολοι που έχου-
ν μάτισαν την Έκκλησίαν έλαβαν και χωριστό μέρος για τας γυ-
ναίκαίς και το όνόμασαν γυναικείο, εις αὐτό πρέπει να πηγάζουν
αί κυράις γυναίκαίς, για να μη σκανδαλίζουν τους άνδρες με
τας ματιαίς των, και να τους κάνουν να χάνουν το μπουσουλά
και να άμαρτάνουν. Ο Άρχιεπίσκοπός μας γωρίζει πώς αι γυ-
ναίκαί: δεν πρέπει να άνακατεύονται με τους άνδρες μέσα εις την
Έκκλησίαν, λοιπόν αι διατάξη να πηγάζουν εις το γυναικείο
κ' έτσι τελειώνει κάθε σκάνδαλο. Άλλα αι άφίσουμε που άνα-
κατεύονται μ' έμάς και μά: πέρνουν τη θέσι, άλλα καθονται και
έμπροστά μας και δεν μά: άφίνουν να βλέπουμε και έμεϊ: καμμίαν
Ιεράν εικόνα, και μιλούν, και κουθεντιάζουν, και μουρμουρίζουν
λοιπόν Πανιερώτατε Δεσποτα, παρακαλούμε να διαρρώσετε
αὐτήν την δουλειά: γιατί το λέγουν και οι Άπόστολοι, και κα-
ποιοί, δεν ένθυμούμαι τούτην την στιγμήν ποιός, λέγει ότι ή
γυναίκα δεν πρέπει ούτε να μιλεί εις την Έκκλησίαν, και άν έ-
χη καμμίαν άπορία να έρωτά τον άνδρα της εις το σπίτι.

Άν εγράψαμε το ότι έγίνηκε εις τας Έκκλησίαις του Αγίου
Σπιδριδωνος και της Σπηλαιώτισσας το βραδυ της Μεγάλης Πέ-
μπης ή ένστασις και τους άσκητάς, γι' αὐτο λοιπόν το
άποφύγουμε, και το άναφέρουμε, μόνο και μόνο, για να λάβῃ τα
μέτρα του ο Αρχιεπίσκοπός μας.

Έμεϊ: επήγαμε και άκούσαμε τα 42 Εύαγγέλια εις την Έκ-
κλησίαν των Αγίων Πάντων. Έκεί μαλιστα που άκού: άκούου-
θα χωρί: να σκανδαλίζεται. Δεν επιτρέπουν εις τας γυναίκαίς
να μένουν κάτω εις την Έκκλησίαν, και όποια έλθῃ πάει εις το
γυναικείο, και κατ' αὐτόν τον τρόπο οι κακόμοιροι οι άνδρες
που είναι ύποκαίμενοι εις τον γυναικεϊον πειρασμόν: μένουν ήσυ-
χοι και δοξίζουν τον Θεόν και δέονται και προσεύχονται καθώς
πρέπει: ναι μεν κάποτε άκού: τα βιβλήματα κανόνος γέρου που
σου έμποδίζει την φωνήν του παπῶ να σου έμψῃ σι' αὐτή, άλλα
αὐτό είναι πράγμα που δεν σκανδαλίζει τα τριχοειδή νεύρα του
μυαλιού. Έμεϊ: λοιπόν Πανιερώτατε Άρχιεπίσκοπέ μας, νομίζου-
με ότι είναι καλῶς διατάξη: ότι, όποις γίνεται εις την Έκκλη-
σίαν των Αγίων Πάντων να γίνεται και εις τας άλλαις Έκκλη-
σίαις, και έτσι μένει άτακαδάλιστο το άσπενκοθήλοκο ποίμνιο.

Αι ξαναθούμε εις τη Σπηλαιώτισσα την Μεγάλη Παρασκευή
Έκεί που έμέναμε προσηλωμένοι κατά την ώκαιαν πύλην, βλέ-
πουμε ένα μαυράδι άπάνου εις τον άμβωνα, ήτον ο παπα Στάθης:
ο όποιος ανέβηκε για να κάμῃ λόγο για τα Πάθη του Ιησού
μας Χριστού. Άρχισε με έα ήρτο του Εύαγγελίου και έπειτα
μά: έδίδασκε την μετάρρασι των Εύαγγελίων που περιγράφουν
τα Πάθη του Χριστού. — Έως ένόμισε ότι δεν είδαμε ποτέ οι
όθόδδοι χριστιανοί την εξήγησι των Εύαγγελίων και γι' αὐτή
έλαθε την καλοτύνην να μά: τα εξηγήτῃ. Ωχ, παπα Στάθης μου,
έκείν που είπες τα άκούν κάθε ήμέρα τα μικρά παιδιά εις τα
δωμικά σχολεία, μη φορτώνεσαι λοιπόν κάθε τόσο τον καυμέ-
νον άμβωνα. Και θέλει να σου έπείνουμε ότι εις τον λόγο (!)
που έλεγες την Μεγάλη Παρασκευή δεν είπες τί έλεγες και
έδασκάζουσε, άκούσε. Πρώτη βλαστήμια που έκαμες είναι

εκείνη που επεράβαλες τον Υϊόν του Θεού Ιησούν Χριστόν με
τον υϊόν του βασιλέως: τών Μωαβιτών ο όποιος ένθυσιάσθηκε από
τον πατέρα του άπανου εις τα τείχη της πόλεως και έκάλε
για να συγκινήσῃ τους έθνοους που την έπολιοκρατούν. Όραία
παραβολή, για σου, περίφημε Ιεροκήρυκα, που άποσταθίζεις
σάν λ έ μ π ρ ο σ τ α μ π ά δ ο τ ῃ ν π α λ α ι ά Δ ι α θ ῆ-
κη. Δεν έκατάλαβες ότι με την παραβολή σου έδωκες άνθρώπινη
μόνον ουσία εις τον Χριστόν και απέδωκες εις τον Πατέρα και
Θεόν ήμῶν ιδιότητα την όποιαν έού μόνον, βλαστημώντας, του
άποδίδεις. Ο βασιλεύς των Μωαβιτών ένθυσίασε τον υϊόν του
και βεβία που ή πράξις αὐτή θά τον έκαμε να κλαίει, και να
δύρεται, και να σπαράζει, και συ άπόδωκες την ίδια έντύπωσι
και εις τον Γ'ψίστον Θεόν. Ιησού μας Χριστέ και Θεέ μας, σάσοι
μας! Δεν έννόησες, παπα Στάθης μου, ότι παραβάλλοντας τον Ι-
ησούν Χριστόν με τον υϊόν του βασιλέως των Μωαβιτών έβλα-
στημούσε, βλασφημία άσυγχώρητη! Δεν έννόησες ότι, ο άμνός,
τον όποιον έφαγαν οι Ισραηλίται όταν τους είδαταξέ ο Μωυσή:
να έβγουν από την Αίγυπτο, έπροεικόμισε τον Σωτήρη Χριστόν,
και ότι από τα κόκκαλα εκείνου του άμνου δεν συντρίφηκε
κανένα, καθώ: δεν έσυντρίφηκε κανένα από εκείνα του Θεαν-
θρώπου Ιησού Χριστού; Επεράβαλες τον Ιησούν Χριστόν, ο ό-
ποιος μετά τον θάνατόν του έπάνω εις τον Σταυρόν έβλεπε σάος
και άκέατος, με τον υϊόν του βασιλέως των Μωαβιτών, ο όποιος
έδικαιώσθηκε, έσυντρίφθηκαν τα κόκκαλά του και έγινε σάος.
Εύγε σου παπα Στάθης μου, έληθμόνησε: το Εύαγγέλιο του Ι-
ωάννου που λεγει: Εγένετο γάρ ταύτα, ίνα ή Γραφή πληρωθῇ.
Οσοῦν οὐ σντρίβῃσεται αὐτοῦ. Σε παρακαλούμε παπα Στά-
θης μου, να μη ξαναβῇ: τον άμβωνα γιατί δεν ξέρεις που κά-
θεται ή Θεολογία από σπίτι. Έμεϊ: δεν είμεθα θεολόγοι, άλλα
διαβάζουμε συχνά τον «Παράδεισον» του Δάντη όπου ύπάρχει
άρκετα θεολογία, και γι αὐτό σου λέμε να μην άνακατεύεσαι εις
τέτοια ζητήματα γιατί κάνεις κόπανο. Μά: είπες, ξυστά, ξυ-
στά, κι άπόξω, άπόξω, και Φοισσιόους, δεν πειροζει, καί είπες
τόσα του Χριστού, και άν είπῃς και εις έμάς, τί έστάθηκε; — Τί-
ποτα, συλλογίσου όμως, ότι έχρημάτισες και έού Ιερογραμματοῦ,
ώστε Γραμματεϊ: και Φαρισαϊ: και παπάδες Εύσταθιοι.

Ο Πανιερώτατος άρχιεπισκοπός μας δεν έπρεπε να επιτρέπει
εις τον παπα Στάθην να άνεβαίνει εις τον άμβωνα, και μαλιστα
μεγάλη Παρασκευή, γιατί ο παπα Στάθης δεν είναι θεολόγος και
βρει χονδροκοπαναίς. Άν ο Άρχιεπισκοπός μας έχει όρεξι να
τόν άκούει, έμεϊ: τον συμβουλεύουμε να κράζει τον παπα Στάθην
εις το σπίτι του, ήγον εις το άρχιεπισκοπεϊο μας και να τον θέ-
νει άπάνω εις ένα τραπέζι να του κάνει λόγους όσους θέλει, άλλα
από έμάς αι λείψουν τόσα λούσα. Έχουμε δύο θεολόγους, Π-
ανιερώτατε τον Ιερέα Λευθεριώτη (Υϊόν) και τον διάκονον Πρί-
φτην, δεν εύμπορούσε να διατάξης να κάμῃ λόγο ένας από αὐ-
τούς, για να άκούσουμε και έμεϊ: κάτι; Δεν άκούε, Πανιερώτατε
που του έκοβότουں κάθε τόσο ή φωνή και τοῦ έμεναν αι φωνές
ένάεραις; Ξέρεις, Πανιερώτατέ μου, γιατί έσκοιζετο; — Γιατί
μ' έβλεπε μες την μέση της Έκκλησίας και έχανε τον μπου-
σουλα.

Και του χρόνου.

UN DOVERE DA PUBBLICISTA

Durante la processione della «Domenica delle palme»
il maestro di musica signor Goccorullo trovavasi affacciato

alla finestra d' una casa sita sulla grande «strada Giorgio». Appena che la processione avvicinava rimpetto della suddeta casa, fu visto il signor Coccorullo battere le palme con tanto entusiasmo, che pareva applau disse il risultato della processione. Ma no, non fu questa che gli ispirò tale entusiasmo. Causa di que sto applauso fu uno sbaglio del capo-tamburo della banda della «Società Filarmonica» il quale diede, un colpo fuori di tempo mentre la banda suonava la marcia. Quell' applauso, fatto da un maestro di musica, per lo sbaglio di un solo suonatore ci diede a pensare che era una ironia, e tale veramente era. Il signor Coccorullo fu direttore del la banda della «Società Filarmonica», ecco la vera causa della sua ironica azione. Col suo applauso da entusiasta intendeva forse attribuire lo sbaglio del ca po-tamburo al maestro di musica e compositore signor Giannini, il quale da poco tempo dirige la banda della sud detta società. Se il signor Coccorullo pensava, od intendeva, attribuire il suo ironico applauso contro il maestro compo sitore signor Giannini, allora possiamo dirgli, che più e più di tali applausi avrebbe ricevuto durante il tempo che dirigeva la banda della Società Filarmonica.

Non pretendiamo essere critici musicali, ma come dilet tanti di musica possiamo dire, che da quanto il maestro di musica e compositore signor Giannini ottiene il Posto di direttore della banda della Società Filarmonica, si vede il vero progresso musicale degli bandisti. Non solo noi affermiamo la capacità del signor Giannini, ma pur' anco i signori maestri di musica e compositori del nostro paese i quali, come conoscitori d'armonia possono giudicare sul va lore d' ogni maestro compositore, ed ogni artista musicale.

Una prova della nostra asserzione e quella dei S. S. maestri etc, sono le originali composizioni del signor Gian nini, il quale fece i suoi studi nel Regio Liceo musicale di Bologna, ove ottiene il diploma di Maestro e Compositore.

Non intendiamo fare l' elogio del maestro signor Gian nini, basta a dire che tutta la «Società Filarmonica» com presi i musicanti ed i S. S. maestri etc. del nostro paese, riconoscono alla persona del signor Giannini il vero mae stro di musica, e compositore dotato di tutti i requisiti dell' arte.

Speriamo che alla prossima stagione estiva, durante la quale la banda della «Società Filarmonica» si farà sentire in Spianata, avremo bastante materia per fare veramente i dovuti elogi al maestro signor Giannini.

NICO MAVROCHI

Εἰς τὴν κυρὰ κοκκίνα ποῦναι σὰν προμαχῶνα.

Ὅταν, κυρούλα μου, (!!) βγαίνεις ἔς τὴν σ τ ρ ά τ α
μὲ τέτοιο φούντωμα σὰν προμαχῶνα,
σὰν ἀρχιστράτηγος, πὸ βιδ φουστάτα,
φαίνεται, ἔξ ὅ γ ι α μου, παλὴν κοκκίνα.

Πάντα χαρούμενη χαμογελοῦσα,
πάντοτε ἐλεύθερη σὰν μία τρυγὸνα
τρέχεις δαλύθενη μὲ τόσα λούσα,
κ' εἶσαι τοῦ τόπου μας γνωστὴ κορώνα.
Σὰν ξεκαρδίζεσαι κυρὰ, ἀπ' τὰ γέλια
καὶ τοῦ κορδόνεσαι σὰν τὸ παγῶνι,
ὦ σὲ θαυμάζουνε πολλὰ κοπέλια
καὶ κάθε φίλος σου σὲ καμαρώνει.
Μηδὲ γεράματα, μηδὲ κ' οἱ κόποι
ἐσὲ μپοδίζουε νὰ διασκεδάξεις,
πολὺ σ' ἐπαίνεσαν καμπόσοι ἄθρῳποι
ὄντας περίφημη γιὰ νὰ τὰ βράξεις.
Τζόγια, γνωρίζεσαι πὸ χίλια μιλια
ὅτι σοῦ ἀρέσουνε τὰ φ ι γ ο υ ρ ό τ α,
πλὴν ἐκρῶσανε τὰ δυό σου χεῖλια,
καὶ βάλ' τους ρίγανι, γρηὰ κοκκότα.
Τῶρο παρήλθανε κεῖνα τὰ χρόνια
ποῦ ἀποδειχνόσουνε σὰν Ἀφροδίτη,
ποῦ σοῦ ἐγελοῦσανε κεῖνα τ' ἀηδόνια
ποῦ ἐσυχνοκάλουε τὸ βράδυ σπῆιι.
Πλὴν κί' ἂν ἐγέρασε, σὺ δὲν ἀλλάξεις
κάνεις σὰν νεόνυφη, σὰν κοπελοῦλα,
παίζεις καὶ χρίζεις, καὶ διασκεδάξεις
τῶς τ' αὐγοτάραχο τρώγεις κοκκοῦλα.
Ἀ' γαπημένη μου (!) μιλιά δροσάτη,
παχειὰ κι ἀνέμιαλη, γρηὰ μου χήνα,
κοκκινομάγουλη καὶ κοτσανάτη,
εἶσαι περίφημη κομμπαταρχίνα.
Γι' αὐτὸ σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἐπαινεῖω,
καὶ στίχους σοῦκαμα νὰ μὲ θυμάσαι
σ' τὸ λέγω ξάστερα, δὲν κολακεῖω,
εἶσαι ἔνας ἄ γ γ ε λ ο ς ὅταν . . . κοιμᾶσαι.
Votre très humble moqueur
Noir-Non

Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ, ἡ εἰς τὸ παράρτημα τῆς Τρίτης θὰ γράψουμε τὰ καλὰ ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ συμπολιτευόμενοι βουλευταὶ μας καὶ κατὶ ἄλλα ποῦ ἀφοροῦν τοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ γιαιτρικὰ ποῦ τοὺς δίνουν.

Εἰδοποιήσις

Νέος τις ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ διαμένων ἐνταῦθα φέρων ἀρίστας Συστάσεις καὶ κάτοχος πέντε γλωσσῶν, ζητεῖ θέσιν παρὰ τινι καλῇ οἰκογενείᾳ ὡς παιδαγωγὸς ἢ Γραμματεὺς παρὰ τινι ξενοδοχείῳ ἢ καὶ γραφικὴν τινα ὑπηρεσίαν παρὰ τινι ἐμπορικῇ ἢ δικηγορικῇ γραφείῳ. Πληροφορίαι ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

Τυπογραφεῖον «Κάδμος»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΩΤΕΡΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.54.41.45.0026